

Asociatia RENINCO ROMANIA

**Reteaua Nationala de Informare si Cooperare
pentru integrarea in comunitate a copiilor si tinerilor
cu cerinte educative speciale**

Buletin Informativ nr. 6, anul 8, săptămâna 10 - 16 februarie 2020

Cuprins:

- Noutăți de la Ministerul Educației Naționale
- Cursul acreditat Cercul Siguranței – cel mai eficient program de educație va avea loc la Cluj-Napoca
- Ateliere Fără Frontiere donează 150 de calculatoare pentru dezvoltarea potențialului elevilor pasionați de IT
- De reflectat: Autismul, vedere din interior. Două interviuri senzaționale

Noutăți

- ❖ **România va deveni, oficial, prima țară din lume care implementează Alfabetul Scripor destinat persoanelor nevăzătoare sau cu alte dizabilități**

Data publicării: vineri, 7 februarie 2020

Joi, 06 februarie 2020, la sediul Ministerului Educației și Cercetării din România, a avut loc o întâlnire între doamna ministru Monica Anisie și domnul Scripor Tudor Paul - inventatorul Alfabetului Tactil al Culorilor. Invenția care îi poartă numele, Alfabetul Scripor, a

RENINCO - Buletin Informativ nr.6, anul 8, saptamana 10 – 16 februarie 2020

fost premiată la Salonul de Invenții și Inovații de la Geneva cu Medalia de Aur la categoria Educație, Cultură și Artă și a primit Premiul Special al Asociației Inventatorilor din Germania.

Discuțiile s-au axat pe multitudinea de avantaje directe de care persoanele nevăzătoare sau cu alte dizabilități, precum tulburări de spectru autist sau Sindrom Down, vor putea beneficia după implementarea acestui alfabet tactil al colorilor. Aceasta oferă soluții concrete și le va permite acestora accesul la educație inclusivă în mod complet, gratuit și voluntar.

În cursul săptămânii viitoare, se va semna protocolul de colaborare între Ministerul Educației și Cercetării din România și Asociația Alfabetul Scripor, protocol care prevede implementarea la nivel național și a acestui tip de alfabet.

Astfel, România va deveni, oficial, prima țară din lume care implementează Alfabetul Scripor destinat persoanelor nevăzătoare sau cu alte dizabilități.

După mai bine de șapte ani de cercetări și teste, Tudor Paul Scripor a găsit soluția reprezentării tactilo-grafice a colorii și a nuanței, printr-un simbol. Alfabetul Scripor este un limbaj universal, iar simbolurile colorilor pot fi ușor recunoscute în orice poziție. Acest alfabet inovator este compus din doar 10 elemente tactilo-grafice și poate fi învățat de oricine, fiind util în special persoanelor cu dizabilități vizuale și intelectuale, permitând tuturor să trăiască complet și accesibil într-o lume covârșitor vizuală.

Alfabetul Scripor folosește atât forme geometrice bidimensionale, cât și un sistem simplu de puncte, astfel încât utilizatorul poate avea două moduri de obținere a informațiilor prin atingere.

<https://edu.ro/rom%C3%A2nia-va-deveni-oficial-prima-%C8%9Bar%C4%83-din-lume-care-implementeaz%C4%83-alfabetul-scripor-destinat>

❖ Guvernul României a deblocat decontarea transportului elevilor

Data publicării: miercuri, 5 februarie 2020

Guvernul României a adoptat în ședința de marți, 4 februarie 2020, **Ordonanța de Urgență pentru modificarea art. 84, alin. (3) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, prin care este reglementată și, în același timp deblocată, decontarea navetei pentru elevi.**

Ordonanța inițiată de Ministerul Educației și Cercetării reglementează decontarea navetei elevilor de nivel liceal care nu sunt școlarizați în localitatea de domiciliu. Acestea li se vor deconta cheltuielile de transport de tip navetă zilnică, pe distanțe în limita a 50 km sau li se va deconta contravaloarea a opt călătorii dus-întors pe semestru dacă locuiesc la internat sau în găzădă. Decontarea se va realiza din bugetul Ministerului Educației și Cercetării, prin unitățile de învățământ în cadrul căror elevii sunt școlarizați, pe baza documentelor justificative, emise de operatorii de transport.

Modificarea era imperativă pentru armonizarea legislației existente cu decizia Curții Constituționale a României, care a statuat că decontarea pe „bază de abonament” este neconstituțională, deoarece generează o diferență de tratament juridic între elevii ce pot prezenta abonament și elevii care, din diferite motive obiective, de exemplu, lipsa transportului în comun, nu pot prezenta abonament, dar pot prezenta alte acte doveditoare.

RENINCO - Buletin Informativ nr.6, anul 8, saptamana 10 – 16 februarie 2020

Ulterior aprobării acestei ordonanțe de urgență, Ministerul Educației și Cercetării va elabora o **hotărâre de Guvern pentru stabilirea normelor metodologice de aplicare a acestei ordonanțe.**
sursa: <https://edu.ro/guvernul-rom%C3%A2niei-deblocat-decontarea-transportului-elevilor>

❖ **Consultare publică lansată de Comisia Europeană privind evaluarea sprijinului acordat educației și formării profesionale prin Fondul Social European**

Data publicării: 05.02.2020

Comisia Europeană a lansat o consultare publică privind evaluarea sprijinului acordat educației și formării profesionale prin Fondul Social European (FSE), care se desfășoară în perioada 18 noiembrie 2019 - 24 februarie 2020 (miezul nopții, ora Belgiei).

Consultarea se adresează tuturor cetățenilor și instituțiilor/organizațiilor/intreprinderilor care primesc sau nu primesc sprijin din FSE, în vederea aflării opiniei acestora privind activitățile desfășurate de Uniunea Europeană în sprijinul educației și formării, începând cu 2014, prin intermediul Fondului Social European.

Evaluarea vizează mai multe subiecte, printre care analizarea succesului inițiativelor Uniunii Europene la reducerea și prevenirea reducerii timpurii a școlii, la promovarea accesului egal la educație și învățarea pe tot parcursul vieții, la sprijinirea formării profesionale și la îmbunătățirea calității, eficienței și a accesului la învățământul universitar.

- Chestionarul online poate fi completat la adresa:
https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/initiatives/ares-2018-6620755/public-consultation_ro
- Eventuale întrebări pot fi transmise pe adresa de e-mail **Amparo.ROCA-ZAMORA@ec.europa.eu**

Din motive de transparență, instituțiile, organizațiile și întreprinderile care participă la consultări publice sunt invitate să se înscrive în Registrul de transparență al UE.

sursa: <https://edu.ro/consultare-public%C4%83-lansat%C4%83-de-comisia-european%C4%83-privind-evaluarea-sprijinului-acordat-educa%C8%9Biei-%C8%99i>

❖ **Cursul acreditat Cercul Siguranței – cel mai eficient program de educație va avea loc la Cluj-Napoca**

Părinții, profesorii, trainerii, psihologii, actorii din mediul ONG și cei care sunt interesați de relația de atașament și siguranță cu copiii și tinerii se pot înscrive la Cursul Internațional Cercul Siguranței ce va avea loc la Cluj-Napoca între 25-28 iunie sub organizarea Fundației Noi Orizonturi.

Cercul Siguranței – acreditare internațională

Cercul Siguranței este programul de intervenție timpurie pentru părinți și adulți implicați în creșterea și educarea copiilor, mai precis, programul de reflecție asupra relației dintre părinte, educator și copil. În cadrul cursului, participanții descoperă aspecte esențiale în relația cu copiii și analizează comportamentul copiilor (nevoi de siguranță și explorare), precum și la propria reacție la aceste comportamente. La finalul unui curs, participanții pot identifica nevoile emoționale ale copiilor, răspunde mai bine acestor nevoi și pot oferi un mediu de siguranță pentru dezvoltarea armonioasă a acestora.

Cursul Cercul Siguranței este dezvoltat pe baza unor cercetări de peste 50 de ani în teoria atașamentului, iar facilitatorul oferă participanților suportul emoțional necesar pentru a reflecta asupra relațiilor lor cu copiii în vederea dezvoltării unui atașament sigur, adăugând și pentru a crește reziliența în școli și în viața de zi cu zi.

Scopul derulării COS (Circle of Security – Cercul Siguranței) îl reprezintă construirea și consolidarea unor relații de încredere între educatori, învățători și părinți, între aceștia și copii, astfel încât tinerii să se simtă în siguranță acasă și la școală.

De ce să te înscrii la acest curs?

Cei care se înscriu la acest curs în perioada 25-28 iunie la Cluj-Napoca sunt acreditați ulterior spre a susține, la rândul lor, Cercul Siguranței în mediile lor de lucru.

În perioada 2018-2019, Fundația Noi Orizonturi, colaborând cu persoane acreditate Cercul Siguranței a facilitat programul pentru un număr de 182 educatori, învățători, profesori și pentru 107 părinți în programe ce au avut ca scop dezvoltarea armonioasă a relațiilor între părinți – profesori – copii.

Cursul acreditat Cercul Siguranței este susținut între 25-28 iunie la Cluj-Napoca de Camelia Maianu ce deține un masterat în Dezvoltarea Copilului și are 16 ani experiență de predare în mediul universitar. În prezent, este profesor asociat la Harrisburg College, unde activitatea ei a fost apreciată cu Premiul de Excelență al Președintelui. Camelia susține anual cursul „Dezvoltarea Copilului în Context” și este alături de studenți în experiență lor de studiu în România.

Certificată ca și facilitator Cercul Siguranței, Camelia Maianu folosește în mod regulat modelul Cercul Siguranței în activitatea sa cu grupurile de studenți, dar, mai ales, este foarte hotărâtă să ajute la răspândirea modelului Cercul Siguranței în România atât în rândul specialiștilor, cât și a publicului larg.

Cum se realizează înscrierile?

Înscrierile se pot realiza până în 20 iunie pe site-ul oficial al cursului: www.circleofsecurityinternational.com/trainings/register-for-a-training/ prin selectarea sesiunii de training din Cluj-Napoca, susținută de Camelia Maianu.

sursa: stiriong.ro, 7 feb2020

Ateliere Fără Frontiere donează 150 de calculatoare pentru dezvoltarea potențialului elevilor pasionați de IT

Asociația Ateliere Fără Frontiere dotează 10 unități de învățământ din Caraș-Severin, Dolj, Hunedoara, Vrancea și București cu 150 de calculatoare prin programul Tech Kites, susținut financiar de BRD – Groupe Société Générale.

Cele 6 școli gimnaziale și 4 licee sunt dotate cu unități centrale, monitoare, periferice și sisteme de operare, după ce au fost selectate de Uniunea Profesorilor de Informatică din România – UPIR, o organizație ce sprijină dezvoltarea competențelor digitale în școli prin programe dedicate atât elevilor cât și profesorilor. Unitățile de învățământ selectate de UPIR s-au remarcat prin potențialul elevilor cu aptitudini tehnice și interesul crescut al acestora pentru dezvoltarea de aplicații informaticice.

„Aceste 10 unități de învățământ pot crea un mediu educațional care să conducă la performanțe ale elevilor în zona STEM (Știință, Tehnologie, Inginerie și Matematică), dar le lipsesc dotările necesare pentru o bună desfășurare a cursurilor. Ne bucurăm să sprijinim modernizarea laboratoarelor de informatică din aceste școli și licee pentru a ajuta niște tineri să-și atingă potențialul de dezvoltare”, a declarat Damien Thiery, Director General al Ateliere Fără Frontiere.

Toate calculatoarele donate în cadrul programului Tech Kites sunt livrate chiar în aceste zile în județul Hunedoara – la Școala Gimnazială „Dominic Stanca” din Orăștie și Școala Gimnazială „Constantin Daicoviciu” din Beriu, în Dolj – la Școala Gimnazială „Sf. Gheorghe” și Colegiul Național „Nicolae Titulescu” din Craiova, în București – la Colegiul Național „Octav Onicescu” și Școala Gimnazială „George Topârceanu”, în Vrancea – la Școala Gimnazială „Ioan Câmpineanu” din Câmpineanca și Școala Gimnazială Găgești din comuna Bolotești, și în Caraș-Severin – la Liceul Tehnologic „Clisura Dunării” din Moldova Nouă și Colegiul Tehnic Reșița.
BRD – Groupe Société Générale, partener principal al programului Tech Kites, susține de 10 ani programele Ateliere Fără Frontiere, în special pe cele de donații de calculatoare pentru educație. (..)
sursa: Romania pozitiva, 5 feb 2020

Autismul, vedere din interior. Două interviuri senzaționale

Pare aproape o contradicție în termeni, nu-i așa? Percepția prevalentă este că autismul este o lume închisă, iar comunicarea cu ea, aproape imposibilă. Cu totul altceva am constatat atunci când am participat, în luna octombrie a anului trecut, la Conferința Națională a Asociației pentru Intervenție Terapeutică în Autism (AITA).

Da, autismul este un diagnostic pe viață, însă atât felul în care se manifestă, cât și căile de progres pe care poate păși un copil, un adolescent sau adult sunt foarte diferite, iar unele duc spre succes, spre o viață frumoasă, spre dorința de comunicare, câteodată spre idei și performanțe greu accesibile nouă, așa-numiții „neurotipici”. La Conferință am făcut cunoștință cu un terapeut extraordinar, psihologul Daniela Gavankar, președintele AITA, care mi-a fost ghid în lumea tulburărilor din spectru; datorită ei am intrat în vorbă cu doi oameni deosebiți.

David: Mă simt diferit și în același timp la fel ca ceilalți

David are 11 ani și este în clasa a IV-a la școala privată Spectrum din Ploiești, într-un grup cu mai puțin de 20 de elevi. A început clasa 0 după vîrstă de 7 ani, beneficiind de un an de amânare în condițiile prevăzute de lege. A făcut terapie ABA (Applied Behavior Analysis) intensivă (4-8 ore zilnic) de la 4 la 7 ani, completată de logopedie, terapie cu animale și meloterapie. După această vîrstă, a continuat cu tehnici cognitiv-comportamentale de self-management și gestionare a situațiilor problematice pe care le-a întâmpinat.

RENINCO - Buletin Informativ nr.6, anul 8, saptamana 10 – 16 februarie 2020

R: Cum și-a dat seama prima oară că nu ești chiar ca majoritatea?

D: Am observat că mulți copii mă evitau și chiar mă batjocoreau încă de la grădiniță. Îmi spuneau că sunt un ciudat. La 4-5 ani, nici nu știam că am o problemă, am realizat asta mai târziu, atunci am simțit că sunt diferit de ceilalți copii. Mi-a fost greu pentru că m-am simțit singur.

R: Ai ajuns la medic și/sau psiholog? Cum a fost?

D: Nu îmi amintesc prea mult din perioada în care părinții mei m-au dus la doctor și la psiholog. Am vagi imagini cu Dana (*psihologul Daniela Gavankar n.r.*) și o cameră de terapie de la centrul AITA. Dar știu că m-a ajutat foarte mult și că mi-a fost alături de la începutul acestui drum de recuperare și îi sunt recunoscător. Câțiva ani mai târziu, mi-a povestit mama despre acei primi ani, de la diagnostic până la terapie. Am citit chiar prima fișă medicală de curând, când am fost la ultima reevaluare... M-au trecut fiorii. Nu m-am recunoscut, nu-mi amintesc de mine aşa și poate că este mai bine. Îmi place cum sunt acum și îi mulțumesc mamei mele pentru toate eforturile făcute ca eu să fiu bine în lumea aceasta, a tuturor.

R: Și acum? Ti se pare că oamenii te văd ca pe o persoană diferită de majoritate?

D: Cred că oamenii mă văd puțin diferit, dar asta nu înseamnă neapărat ceva rău. Mă simt diferit și în același timp la fel ca ceilalți.

R: Întâlnesti mai mulți oameni înțelegători, binevoitori sau mai mulți oameni intoleranți?

D: Majoritatea sunt binevoitori. E important nu doar pentru copiii cu autism. Toți copiii au nevoie de sprijin, înțelegere, iubire... Cel mai greu a fost să socializez cu profesorii și colegii, să mă fac înțeles și să îi înțeleg, la rândul meu. Bunăvoința lor m-a ajutat foarte mult.

R: Cum ai perceput terapia?

D: Am făcut terapie intensivă mai ales cu mama, ani de zile. Când eram la grădiniță, pe la 6 ani, mă întorceam acasă și mereu aveam ceva de făcut, de învățat. Cel mai mult îmi plăcea când jucam teatru sau când inventam povești cu mama și cu fratele meu. Ne distram. Pot spune că terapia a fost un mod de viață pentru mine... Chiar mă gândeam că ar fi interesant să ajung psiholog.

R: Ce și-a părut cel mai greu în procesul tău de adaptare?

D: Singura parte grea a fost socializarea atunci când eram în preajma altor copii. Părinții mei și fratele meu erau partenerii de joacă, doar cu ei mă simțeam în siguranță. Mă speriau zgomotele și mișcările făcute de ceilalți. Nu înțelegeam râsul lor, glumele, nu înțelegeam nici ce-mi spuneau uneori.

R: Cel mai mult, ce îți place să faci acum?

D: Tot ce nu făceam înainte. Mă joc, fac sport, îmi place să discut cu prietenii, să cânt, să dansez, să călăresc, să îmi îmbogățesc mintea. Să citesc: aceasta este cea mai mare pasiune a mea.

R: Ce vrei să faci peste 5 ani? Dar peste 10?

D: Liceu, apoi facultate – aş vrea să studiez științele și să devin cercetător. Să învăț să gătesc. Dar și istoria lumii, limbile vechi, anatomia, fizica și biologia, astronomia.

R: Ce crezi că ar trebui să se schimbe în societate în raport cu autismul?

D: Să fie mai multă înțelegere, că nu suntem cu toții la fel. Mai mult sprijin la școală, mai mult respect față de nevoile fiecărui copil. Autismul nu este o alegere, ci o boală. Felul în care ne purtăm cu o persoană bolnavă este o alegere.

R: Cum a fost familia ta în tot acest proces? Cine te-a ajutat cel mai mult?

D: Cred că a fost destul de greu pentru ei, dar m-au sprijinit cu toții și le sunt recunoscător. Fratele meu este cel mai bun prieten al meu, suntem aproape nedespărțiti. Cel mai mult m-a ajutat mama, care mi-a fost mereu alături. A luptat neîncetat pentru mine ca să ajung astăzi aici.

Cristina: Adaptare înseamnă să-ți folosești posibilitățile

Cristina are 40 de ani, este profesoară, a urmat două facultăți, Arte Plastice și Filosofie, iar acum studiază la un master de Psihologie și Științele Educației.

Cum ai aflat că ai autism?

La 30 de ani, când am plecat în Canada la un master de filosofie. Schimbarea de reguli m-a bulversat, iar cei de la facultate mi-au impus să mă duc la doctor, că e ceva în neregulă cu mine. Singurul coleg cu care mă înțelegeam mi-a spus că el este autist. Am fost uluită. Mi-a zis că de obicei oamenii se gândesc la intențiile celorlalți și am fost de două ori uluită. Mi-am dat seama că eu înțelegeam lucrurile exact ca el – și nu cum îmi spunea el că le înțelege restul lumii. Simteam că cineva nu îmi spunea regulile jocului: Canada e diferită cultural de România și nu mi-am dat seama că deranjam, jigneam profesorii, că eram prea creativă, că asta nu era deloc apreciat. Nu știam să mă comport reverențios.

Până la 30 de ani, nu ai avut niciun semnal?

Când eram mică, nu vorbeam cu nimeni, deși știam să vorbesc trei limbi! Lumea mă vedea ca fiind ciudată și eu însămi m-am tot căutat de diverse, aveam atacuri de panică și atacuri *meltdown*. Și acum am, cam o dată pe an. Înțepenesc în unele situații sociale. Atacuri de panică am avut cam două în ultimele luni, deoarece am fost mult prea obosită. Eu am nevoie de mai mult timp să stau singură cu mine. Dacă muncesc 11 ore pe zi, pierd legătura cu rutinele mele.

După ce am vorbit cu colegul care avea autism, am început să citesc. Am făcut un test foarte lung pentru Asperger. Prietena mea m-a ajutat să înțeleg întrebările. Eu nu înțeleg bine întrebările de la teste de personalitate. Sunt introvertită, am o lume interioară bogată care îmi dă energie, în timp ce lumea exterioară mă scurge de energie, dar teste de personalitate obișnuite mă înfățișează ca extrovertită pentru că nu mi-e frică să vorbesc cu oamenii! Mi-am depășit niște probleme acum, intru oricând în vorbă cu străini, în special pentru că știu că le e greu altfel și le face plăcere să vorbească, și atunci îmi face și mie plăcere. Îmi face mare plăcere să fac lucruri pentru alții.

Sunt și atacurile care îmi apar în situații sociale. La un office party, anul trecut, am încremenit pe un scaun și am așteptat să-mi treacă. După o oră, au început să-miurgă lacrimi. Încercam să mișc câte-un deget, dar pur și simplu nu puteam. A observat în sfârșit o profesoară și m-a ajutat. Mi-a zis „hai afară“, mi-a dat o comandă și am început să mă clintesc. Nu se știe sursa acestor meltdownuri. Acum citesc oamenii; învăț să simt ce simte celălalt, deduc că să empatizez. Cu copiii empatizez ușor – mă doare să văd cum sunt tratați ca niște ființe inferioare de cei mai mulți părinți, chiar și cei mai bine intenționați. Tata m-a respectat pe mine – și trei bunici! De când eram mică, eu am primit respect real, nu condescendență. Mi-a dat o sănătate emoțională din care se trage toată puterea pe care o am acum.

La școală m-au ajutat colegii. Îmi scriau lecțiile; eu nu pot să fiu atentă la curs și să-l scriu în același timp. Niciodată nu am putut să fac multitasking, eu mă gândesc la lucruri pe rând. Când eram mică, nici nu puteam privi oamenii în ochi, deoarece se absoarbe atât de multă informație, încât arde.

Exact așa simteam: că privirea arde. Acum însă pot să îi privesc. Când sunt atentă la ceva, oamenii îmi spun că scanez. Totuși, am observat că majoritatea oamenilor mă plac.

Aș fi vrut să am un terapeut care să înțeleagă. Mi se prezintă situații pe care mă prefac că le înțeleg, dar nu le înțeleg și aş vrea să am pe cineva care să mă ajute. În România, toată terapia este orientată pe copii. Am fost la o doctoriță care mi-a spus că nu crede că am autism pentru că nu am o dizabilitate. Dar au fost vremuri în care această condiție specială a mea îmi punea mari probleme și mă împingea în situații îngrozitoare. Am numărat șase agresiuni sexuale asupra mea de-a lungul vremii. Dacă mi-ar fi spus atunci cineva că a merge cu un băiat acasă înseamnă că vrei să te culci cu

el, mi-ar fi folosit foarte mult. Aveam nevoie de un manual de instrucții despre funcționarea socială. Oamenilor normali le e simplu, se gândesc la intenții. Eu ghicesc... Partea bună cu autismul este că nu am rămas cu traume, nu mi-e frică de nimic. Nu generalizez, cum face lumea. Nici nu mi-e frică să par ridicolă. Mă pufnește râsul și gata; nu mă iau aşa de în serios ca ceilalți. Autismul m-a ajutat să scap și de bulimie: eu nu am probleme cu vina și secretomania, aşa că am cerut imediat ajutor.

Îmi place să răspund la întrebări despre autism pe forumul Quora. Psihiatrii și psihologii de acolo spun că învață mai mult de la adulții cu autism decât de la orice specialist.

Toți oamenii cu autism pe care îi știu au simpatie și compasiune – și nu țin de ego, pentru că ei nu au ego. Aceasta e mare avantaj, de exemplu, în meditație. Eu meditez în fiecare zi cel puțin 10 minute, lucru care m-a ajutat mai mult decât orice terapie. Ca să meditezi, trebuie să te concentrezi, ceea ce e punctul meu forte: mă concentrez aşa de tare, încât totul dispare imediat, dispare toată psihologia.

Adaptare înseamnă să-ți folosești posibilitățile. Eu vreau să predau la liceu filosofia. Cu elevii de liceu mă simt în elementul meu. Vor numai să fii atent la ei și să îi respecti; nu trebuie să fac disciplină, doar spun cinsti ce cred eu despre ceea ce mă întreabă.

Ce o să faci peste 5, peste 10 ani?

O să-mi termin masterul – am fost înscrisă la două doctorate și încă un master, unde m-am certat cu profesorii –, dar acum o să termin, ca să predau. Aș vrea să fac și un doctorat în Științele Educației.

Casetă/pagina specialist

Daniela Gavankar practică probabil cea mai eficientă formă de terapie pentru majoritatea cazurilor de autism infantil: ABA, Applied Behavior Analysis. Deși a pătruns în țară în 2004, această terapie nu s-a mai predat până acum la noi. După ce a urmat un Master de această specialitate la University of North Texas (2008-2010), după o experiență de 18 ani de lucru cu copiii autiști, psihologul Daniela Gavankar va susține anul acesta primul curs de ABA la o facultate de psihologie din țară. Este vorba despre un curs la Masterul de Psihologie Clinică al Universității Spiru Haret.

Tulburările de spectru autist presupun grade de severitate diferite. Copiii afectați ușor necesită un suport mai mic, iar cei care sunt afectați mai grav necesită un suport serios, pe durata întregii vieți și rezultatele se văd foarte lent, cu eforturi fantastice. Ei vor fi dependenți toată viața. Dar, indiferent de terapie, în cele din urmă progresul este dat de gradul de severitate pe care îl presupune diagnosticul. Nu oricine poate face progres. Noi, la AITA, facem programe pentru orice nivel de afectare. Se întâmplă căteodată să vină în același timp doi copii, ambii băieței, ambii de 2 ani și jumătate, același diagnostic, aceeași echipă, același număr de ore de terapie, aceeași implicare din partea familiei – totuși progresul lor poate fi extraordinar de egal. Limitele le dă doar structura copilului, plus dificultățile asociate – tulburare senzorială, tulburări de atenție și alte dificultăți. Autismul este o boală cu care te naști și care nu te părăsește de-a lungul întregii vieți. Există două tipuri de debut: fie părinții văd în primul an de viață că este ceva în neegulă, că bebelușul nu răspunde când este chemat pe nume, nu răspunde la joaca părintelui, nu recunoaște obiectele, refuză contactul, fie autismul debutează în jurul vîrstei de 2 ani, când copilul care făcuse niște progrese în dezvoltare începe să le piardă. Deseori, perioada în care părințele constată regresul corespunde cu vaccinul, cu plecarea mamei la serviciu, cu creșterea numărului de ore la tabletă etc. Fiecare are nevoie să știe că cineva e vinovat; de aici teoriile populare. Dar sunt familii cu gemeni care au făcut exact același lucru cu ambii copii și totuși un copil are autism și altul nu! Autismul poate să fie agravat însă de factori de mediu – abandonarea copilului la tabletă este una dintre marile probleme.

Copilul are nevoie de experiențe directe pentru a se dezvolta și în momentul în care el stă cu tableta în față nu face nimic, nu învață nimic și poate intra chiar în regres: nu se poate spune că tableta a creat autismul, dar l-a lăsat să se manifeste plenar!

Odată cu trecerea anilor, diagnosticul a ajuns să se poată pune din ce în ce mai devreme (înainte de 2 ani), de către un medic cu specialitatea psihiatrie pediatrică (acum 10 ani, diagnosticul se punea după 4-5 ani). Statul oferă și în România câteva ore de terapie, dar sunt insuficiente și nu cred că se poate face mai mult în condițiile actuale. Sunt și niște beneficii financiare pe care părinții le au de la stat, numai că, pentru a avea acces la ele, trebuie să facă dosar de handicap copilului – unii aleg să nu facă acest pas și atunci statul chiar nu-i mai ajută cu nimic. În România se face recuperare foarte bună, dar numai în mediul privat, în ONG, doar cu terapie plătită numai de părinți. Din păcate, nimic nu se decontează; deși legea autismului a intrat în vigoare, normele de aplicare nu sunt bune și nu se aplică.

ABA, terapia pe care o practic, este știința comportamentului – cu o abordare adecvată, poți să scazi comportamentele neadecvate și să crești comportamentele adecvate ale unui copil. Ca terapeut, este foarte important să ai o relație bună cu copilul, dar și să ai niște obiective, pe care le stabilește un coordonator, iar terapeutul trebuie să le implementeze. Ca să știm cât de bun e terapeutul, trebuie să urmărim cum se simte copilul la terapie, dacă muncește și dacă i-e drag să fie acolo și, mai ales, ce rezultate are în atingerea obiectivelor (periodic se face o evaluare). Familia copilului trebuie să se implice și ea. Noi la terapie îi învățăm pe copii cum să facă față vieții lor. Când pleacă de la cabinet, părintele trebuie să-i dea copillui ocazia să aplice tot ce a învățat.

Sindromul Asperger descrie persoanele aflate la cel mai înalt nivel funcțional al tulburării de spectru autist. Nu apar tulburări de dezvoltare a limbajului, dar există dificultăți majore în ceea ce privește comunicarea și înțelegerea limbajului social, precum și a interacțiunii sociale.

sursa: <https://www.femeia.ro/sanatate/autismul-vedere-din-interior-doua-interviuri-senzationale>, articol preluat din ediția de februarie 2019 a revistei Femeia, autor: Roxana Melnicu

Toți pentru unul, unul pentru toți!